fælde, thi Enhver kan sige sig selv, hvad der er gaaet forud, naar 4 Personer blive frifundne af den samme Ret, ved hvilken de ere blevne forhørte og have erklæret sig skyldige. Det betyder, at denne Tilstaaelse har været aftvunget disse Personer dels ved Trusler om Varetægtsfængsel og dels ved den Slags andre Onder, som en Forhørsdommer har i sin Magt at true de Tiltalte med. Jeg beklager i høi Grad, at det Offentlige ikke har fundet Grund til at appellere Sagen for disse 4 Personers Vedkommende. Forhørsdommeren burde efter det Resultat, som Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, den Domstol, hvoraf han selv er Medlem, er kommen til, hvis Høiesteret havde tiltraadt Kriminalrettens Opfattelse af, at de Tiltalte vare at frifinde, have havt en eftertrykkelig Irettesættelse. Der burde her være statueret et Exempel. Nu staar den samme Mand overfor et Avancement, og han faar maaske en Irettesættelse paa den Maade, at han ikke bliver befordret. Jeg vil haabe det for de Tiltaltes Skyld her i Landet. Dernæst er der jo, siden vi vare samlede sidst og behandlede dette Forslag, forefaldet andre Udslag af Forhørsvirksomheden og andre Behandlinger af de Tiltalte, som have vakt en vis Opsigt. Jeg skal i saa Henseende minde om en Brandstiftelsessag ved Dragsholms Birk, hvor de Tiltalte nu sidde arresterede paa tolvte Maaned i Varetægtsfængsel, og jeg skal minde om en Sag, som for nylig har givet Anledning til offentlige Manifestationer og Omtale i Bladene, nemlig Sagen ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret mod de strikende Skomagere. Det er ganske uforklarligt, at den vedkommende Forhørsdommer ikke har fundet Grund til at foretage nogen Forandring i sin Færd ved denne Leilighed eller dog i alt Fald til at skride ind mod dem, som have sigtet ham for Myndighedsmisbrug. Det er ikke til Gavn, at en Embedsmand saaledes Dag ud og Dag ind uden at gjøre det Mindste derimod, skjøndt han har et rigt Værn i Domstolene, lader sig beskylde for Myndighedsmisbrug. Hvorvidt noget Saadant foreligger her, skal jeg ikke indlade mig paa at udtale mig om, da Sagen endnu ikke er paadømt, og det er bedre at have en Dom med Frifindelse som den, vi have faaet i Kininsagen, naar vi skulle til at bedømme, hvorvidt en Forhørsdommer har overskredet sin Myndighed. Jeg vil altsaa opsætte at omtale Sagen, indtil Dommen foreligger, men det gjør et eiendommeligt Indtryk, at man arresterer en større Mængde af en vis Arbeiderklasse, fordi de ere Deltagere i en Skrue, og fordi der har fundet Strike Sted hos en almindelig Næringsdrivende i Kjøbenhavn. Jeg har set i Bladene, at Sagen muligvis vil blive gjort til Gjenstand for en selvstændig Behandling her i Salen, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa den nu. Havde jeg været Justitsminister, vilde jeg have betragtet det som nødvendigt at paalægge vedkommende Forhørsdommer at rense sig for de Beskyldninger for Myndighedsmisbrug, som daglig i de sidste Dage ere blevne rettede imod ham. En Embedsmand er ikke hævet over offentlig Kritik. Det er en Misforstaaelse, at Taushed altid er det bedste Værn lige overfor Beskyldninger. Jeg skal anbefale dette Forslag, idet jeg iøvrigt henviser til mine Udtalelser i Fjor, til Thingets Velvillie; hvis Overgangen til 2den Behandling bliver vedtagen, agter jeg at foreslaa Forslaget henvist til et Udvalg.

Leth: Jeg kan ganske slutte mig til den Tanke, som, om jeg ikke feiler, hovedsagelig maa betegnes at være den, der ligger til Grund for den ærede Forslagsstillers Yttringer i Almindelighed, at vor kriminelle Retspleie er ordnet paa en Maade, der langt fra kan anses for betryggende, og som maa siges at staa langt tilbage for, hvad der finder Sted i de allerfleste andre Lande. Men det er jo ikke noget Nyt; det er Noget, vi have vidst længe, og som leilighedsvis har været fremdraget og omtalt, og vi finde den samme Bedømmelse i Proceskommissionens Arbeider, disse Arbeider, der ere gaaede forud for de Lovforslag angaaende Retspleiens Reformering og da ogsaa angaaende Forandringer i den kriminelle Retspleie, som i sin Tid gjentagne Gange ere blevne forelagte af den meget ærede Justitsminister. Det tror jeg altsaa er Noget, som Alle ere enige om, og at det ogsaa kan være gavnligt, at man ved given Leilighed betoner det; derimod skal jeg ikke forsøge at følge den ærede Forslagsstiller i de Angreb, som han i sit Foredrag i Dag rettede, tildels mod bestemte Personligheder blandt Forhørsdommerne. Jeg tror ikke det vilde være vanskeligt, naar man vilde fremdrage Exempler, saa at fremdrage saadanne, der i lige saa høi Grad og maaske mere endnu end den ærede Forslagsstiller fremhævede, beviste Utilstrækkeligheden og man kan vel næsten sige Uforsvarligheden af den Maade, hvorpaa vor kriminelle Retspleie er ordnet, men jeg tror, man maa erkjende, at Hovedfeilen ikke ligger hos Personerne, men at den ligger i selve Ordningen. Naar man sætter Personer til at virke under en Ordning, som man erkjender er mangelfuld, ja lige-